

Silloin possu puuhun nousi

Oli melskettä pihalla,
touhuilua tantereella
ennen laskua hämärän
syksypäivän iltasella
auringon juuri laskiessa
taakse metsien sinisten
punapilvien lomahan.
Kertoi kissa Kurrilainen
vaaran vaanivan lähellä,
tuolla metsän laitamilla,
koivun koukkuisen kohalla
ison kannon juuren alla,
onkalossa niin syvässä.
Hehkui silmät Kurrilaisen
välähti salaman lailla,
kun se katsoi possuista,
sikaa pientä niin poloista.
Possu pullea värähti,
sojotti suorana saparo,
pakosalle possu pinkoi
metsän synkeän sisälle.
Kuului kummaa kurnutusta,
possu valkeana vapisi,
korskui kärsä käppyrässä,
kuunteli hörössä korvin,
onko turma saapumassa
vaara viemässä mukana?
Sitten possu nousi puuhun,
oksanhaaralle livahti,
sinne laati pienen kuplan,
tammen oksalle tekaisi,
nukkui siellä rauhaisasti,
kunnes päivällä heräsi.
Aika veitikka on possu,
väriltää n sika sininen!

Kummallinen possulauma

Possu läävästä livahti,
tuli tallitunkiolle,
tonki pellolla perunat,
sekä hiukan porkkanoita.

Pian tulivat muutkin possut,
porsaslauma kummallinen:
Yksi porsaista sininen,
kaksi vihreän väristä,
yksi mustan kirjavakin,
muutama toki punainen.
Oli pellolla rapakko,
sinne painui kaikki possut,
emokin oli mukana.
Röhöttivät lammikossa,
kaikilla saman väriset
paidat pikku possuleilla.

Syksy saapui huurteisena

Syksy saapui huurteisena,
tuulet tuikeat puhalsi.
Pikkupossut kylmenneinä
vilun kourissa vapisi.
Kohta varmaan purkaa lunta
aivan valtavat kinokset.
Kuinka pärjää pienet possut
sylissä koleaan talven?
Tuumailivat tunnin, kaksi,
miettivät peräti päivän,
miten vetreinä pysyisi,
notkeana kaikki koivet,
saparotkin suojattava,
säilyisi sulana korvat.
Possut pisti hösseliksi,
hirsimetsähän menivät,
kaatui männyt mätäkhdellen,
hongat horjahti hopusti.
Pienet possut ahkeroivat,
laulelivat työn lomassa:
- Tästä teemme pirtin pienen,
suojaksi sikaporukan,
jottei pääse kylmä talvi
puraisemaan hännänpäästä.
Takan loimussahan meidän
niin on lämmin possutella
oman pirtin permannolla.

Norsu ja sika sininen

Olipa Sika Sininen,
asui puussa korkealla

kaverina Norsupoika,
se oli vaaleanpunainen.
Onnen tuulet heille lauloi,
joskus myrskykin murisi
talon pienen sokkeloissa,
nurkkalaudoissa volisi.
Oksa heilui kiikutellen
uneen kummankin kaverin.
Satoi lunta hiljallensa,
kärä poikien tuhisi.